

Predikan i Kindaholms församling 2015 av Tobias Bäckström

Söndag efter nyår

"Guds hus"

1 Sam 3:1-10

Hebr 3:1-6

Luk 2:42-52

Ps: 59, 56, 218, 432

Det finns en berättelse om ett barn som letade mycket ivrigt under en gatlykta en mörk kväll. En äldre farbror gick förbi och undrade vad han letade efter. -Min enkrona som jag fått i veckopeng. Mannen tyckte synd om honom och hjälpte honom att leta. Efter en lång stund sa han: -Nu har vi noga tittat igenom hela området under gatlyktan, är du säker på att det var här du tappat den?

-Nej, jag tappade den där borta i hörnet av gatan.

-Men varför letar du då här? utbrast mannen.

-Därför att det är så mörkt där borta, det är lättare att se under gatlyktans sken.

Vill man finna något är det viktigt att leta på rätt ställe! Men hur gjorde Josef och Maria när de letade efter sin tolvåring som kommit bort. De letade efter honom i Jerusalem i tre dagar innan de hittade honom i templet. Jerusalem var ingen stor stad på den tiden, på ett par dagar borde man kunnat titta igenom varenda gathörn. De letade överallt, utom där Jesus fanns! Templet var den plats där de sist tittade. Och ändå var det ju där de såg honom sist, det var där de hade varit innan de lämnade staden. Och det fanns ytterligare ett viktigt skäl till att de borde ha tittat i templet först. Jesus säger ju uppriktigt förvånad: -Visste ni inte att jag måste vara hos min Fader?

Jesus framstår ju i denna berättelse som ett olydigt barn till Maria. Men när han säger att han *måste* vara hos sin fader så visar han sig tvärtom som den lydige sonen till Fadern. Han är där inte som rebell mot sina jordiska föräldrar utan för att han följer sin Faders vilja.

Marias anklagande fråga berodde på att hon blandat ihop vem som är Jesus egentlige far. "Din far och jag har letat efter dig och varit mycket oroliga", säger hon förebrående.

Hade Josef och Maria satt sig ner och tänkte efter vem deras son är, hade de nog förstått var de skulle leta. De fann honom först inte eftersom de tänkte att han var väl som alla andra tolvåriga pojkar. De glömde bort vilket ovanligt barn de hade. Ändå så visste de ju båda vem som var hans riktige far. I templet, i Guds hus, det var ju där han kände sig hemma. När de äntligen fann honom insåg de att det inte var Jesus som hade kommit bort! Det var de själv som varit vilse!

Maria hade varit mycket orolig. Ja, redan nu får hon känna av det som Symeon i templet profeterade om för henne, att genom hennes skulle det gå ett svärd för hennes barns skull. I tre dagar hade de letat, i tre dagar levt i mörker, i frånvaro av Jesus. Det här var ju Jesus första påsk i Jerusalem och det går en förbindelse mellan Jesus första påsk och hans sista. Den sista

påskan, korsets påsk, då skulle Maria vara utan honom i tre dagar även då. Jesus lidande skulle delas av Maria, hon kände hans smärta som sin egen.

Där i templet var det andra som upptäckt vilket synnerligen märkligt barn Jesus var. De lärde i templet talade med honom, normalt brukade det vara de som undervisa barn, nu blev det tvärtom. Här fick de ta emot undervisning istället. Vi får inte veta vad de samtalade om, bara att Jesus befann sig på en betydligt högre nivå än vad man förväntade sig av tolvåringar. Det här är den enda barndomsberättelsen vi har om Jesus i bibeln. Och vi förstår att Jesus själv på ett tidigt stadium förstod vem han var och var han hörde hemma.

Vill vi finna Jesus så är en viktig fråga att ställa: ”Vem är han?” Hur vi svarar på den frågan kan vara avgörande för var vi letar. Egentligen behöver man inte leta länge, det räcker med att gå till närmaste kyrka. Till hans Faders hus, Guds hus. Och eftersom Jesus Fader också är vår far har vi därför kommit *hem* när vi kommit till kyrkan, om än inte det slutliga, himmelska hemmet.

Ändå finns det de som letar länge, som inte finner honom. De letar inte på rätt ställe. De har inte börjat med ställa frågan vem Jesus är. Och när man till slut finner honom kanske de inser att det inte är Jesus som varit borta utan de.

”Visste ni inte att jag måste vara hos min fader?” Maria förstod inte vad han menade. Det betyder inte att hon inte hade en tro på honom. Men hennes tro är en växande tro, en tro på väg. För ögonblicket är Jesus större än vad hon kan ta in.

Men Lukas berättar att hon bevarade allt detta i sitt hjärta. Det är andra gången han säger detta om Maria i samma kapitel. Första gången var i julevangeliet när herdarna kom och berättade vad de hade sett och hört. Så det som Maria inte förstår eller begriper, det som är själva Mysteriet, det tar hon likväl in. Hon avvisar det inte, hon säger inte att det där förstår jag mig inte på, det får vara. Hon bevarar det i sitt hjärta och där får det så att säga vara på tillväxt.

Jesus ord är alltid större än vad vi förstå och begripa. Vår tro är alltid en tro på väg. Vi blir aldrig färdiga. Det finns en frestelse att förminska Jesus så att han blir begriplig, att göra om honom så han passar in i våra referensramar. Men då kommer tron in i en återvändsgränd. Vägen framåt är istället att böja sig under de stora anspråk som Jesus kommer med och långsamt växa in i dem. Att ta emot det och bevara det i våra hjärtan. Mysteriet om vem Jesus är behöver vi inte förstå, men vi behöver ta emot det.

Vi ska snart ta emot Jesus, hans kropp och blod under brödets och vinets gestalt. Även det är ett Mysterium, något som är så stort att vi inte kan fatta det. Inför detta är vi som Maria som inte förstår vad som menas. Men vi får ta emot det och bevara det i vårt inre.